Ασκητές μέσα στον κόσμο: Σοφία Σαμαρά

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 23 Μαΐου, 2019

Η Σοφία Σαμαρᾶ τοῦ Σταύρου καί τῆς Ἀθηνᾶς γεννήθηκε στήν Ἀνατολική Θράκη. Ἀπό ἐκεῖ ἦρθαν στήν Χαραυγή Κοζάνης καί τό ἔτος 1938 κατέβηκαν στήν Βέροια. Ἦταν ἡ τελευταία καί μοναδική πού ἔζησε ἀπό τά δώδεκα παιδιά πού γέννησε ἡ μητέρα της.

Οἱ γονεῖς της ἦταν πτωχοί ἀλλά πολύ εὐλαβεῖς, ἰδιαίτερα ἡ μητέρα της. Ἀργότερα ἡ μητέρα της ἔχασε τό φῶς της καί ἔζησε ὥς 110 ἐτῶν. Ἦταν τυφλή ἀλλά ἔβλεπε μέ ἄλλον τρόπο ὡρισμένα πράγματα. Κάποτε τήν ἐπισκέφθηκε ἡ κυρία Μεταξία Γεωργιτζίκη μέ τόν γυιό της Θοδωράκη καί ἡ γιαγιά Ἀθηνᾶ τήν ρώτησε: «Τό παιδί σου ἔχει πρόβλημα στό πόδι;». Πράγματι εἶχε πρόβλημα. Ἡ γιαγιά Ἀθηνᾶ τήν συμβούλεψε: «Μή στενοχωριέσαι. Ὁ Θεός θά τοῦ δώση ὑγεία καί δύναμη, ἀλλά νά μή βαρυγγωμᾶς γιά τό παιδί σου, γι᾽ αὐτό τό πρόβλημα. Τελείως καλά δέν πρόκειται νά γίνη ποτέ, γιατί αὐτό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιά νά μήν ξεχάσετε τόν Θεό καί νά προσεύχεσαι συνέχεια».

Ἀγράμματη ἡ γιαγιά καί τυφλή καθόταν ἔξω ἀπό τήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ της καί συνεχῶς ἔλεγε τήν εὐχή, τό «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τήν ἁμαρτωλή».

Τήν κόρη της Σοφία τήν πάντρεψαν καί σέ ἡλικία 36 ἐτῶν χήρεψε μέ τρία παιδιά ἐκ τῶν ὁποίων τό δεύτερο ἐκοιμήθη.

Ἔμενε μέ τήν μητέρα της σ᾽ ἕνα κελλάκι (δικέλλα) πολύ φτωχικό ἀλλά πολύ νοικοκυρεμένο. Ἦταν ἕνα διπλό κελλί χωρισμένο ὄχι μέ πόρτα ἀλλά μέ ἕνα κομμάτι ὕφασμα. Στό μέσα προσευχόταν καί ἔκαιγε συνολικά δεκατέσσερα καντήλια ἀκοίμητα. Τά καμένα φυτίλια ἀπό τά καντήλια δέν τά πετοῦσε. Εἶχε εἰδικό μέρος στόν κῆπο, μία φωλίτσα, τά ἔβαζε ἐκεῖ, τά σκέπαζε καί ἔλεγε: «Χριστούλη μου, στά ποδαράκια σου».

Συχνά ἡ γερόντισσα Σοφία μιλοῦσε γιά τήν πολλή εὐλάβεια πού εἶχε στόν ἅγιο Νικό-

λαο, καί πῶς τήν ἀπέκτησε: «Ὅταν ὁραματίστηκε ἡ γερόντισσα Χαρίκλεια τόν ἅγιο Νικόλαο καί τῆς ἔδειξε σέ ποιό σημεῖο νά σκάψουν γιά νά βροῦν τό ἁγίασμα πήγαινε πολύς κόσμος νά βοηθήση μέ προσωπική ἐργασία. Πήγαινα καί ἐγώ. Ξεκινοῦσα ἀπό τό σπίτι μέ τά πόδια μέχρι τήν Πατρίδα (χωριό τῆς Βέροιας) καί ἔμενα μέχρι τό ἀπόγευμα καί βοηθοῦσα ὅπως μποροῦσα.

»Κάποιο πρωΐ ξεκίνησα ὅπως συνήθως. Πῆρα μαζί μου ψωμί καί ἐλιές. Στό μέσο τῆς διαδρομῆς κάθησα κάπου γιά νά ξαποστάσω. Τότε ἐμφανίστηκε ἕνας Γέροντας μπροστά μου καί μοῦ εἶπε:

–Ποῦ πηγαίνεις, παιδί μου;

–Πηγαίνω, Γέροντα, στήν Πατρίδα νά βοηθήσω στό ἁγίασμα τοῦ ἁγίου Νικολάου.

»Μέ εὐλόγησε ὁ Γέροντας καί μοῦ ζήτησε λίγο ψωμί. Τοῦ ἔδωσα ψωμί καί ἐλιές καί ὥσπου νά κλείσω τό σακκουλάκι μου ὁ Γέροντας ἐξαφανίστηκε ἀπό μπροστά μου. Τότε κατάλαβα πώς ἦταν ὁ ἅγιος Νικόλαος καί ἀπό ἐκείνη τή στιγμή σιγά–σιγά ἦρθε ἡ καλή ἀλλοίωση, ἄρχισα νά νιώθω πολύ διαφορετικά κάποια πράγματα πνευματικά. Γυρνώντας στό σπίτι φόρεσα μακρυμάνικα καί τά ροῦχα μου μέχρι τόν ἀστράγαλο. Πολύ τόν εὐλαβοῦμαι καί τόν ἀγαπῶ τόν ἅγιο Νικόλαο. Νά πηγαίνετε στήν Πατρίδα, ὁ ἅγιος Νικόλαος εἶναι ἐκεῖ ὁλοζώντανος».

Ἡ Σοφία Σαμαρᾶ μέ τήν μητέρα της Ἀθηνᾶ.

Μαρτυρία κ. Ἕλλης Τραπεζανλίδου: «Κάποια μέρα πῆγε (ἡ γ. Σοφία) στήν Πατρίδα καί εἶδε μιά γυναῖκα, τήν Χαρίκλεια νά σκάβη μέσα στίς λάσπες καί νά δουλεύη σκληρά. Τήν ρώτησε τί κάνει καί ἀπήντησε ὅτι ὁ Θεός τήν ἐφανέρωσε ὅτι σέ κεῖνο τό μέρος θά βρεθοῦν εἰκόνες καί ἁγίασμα καί θά κτιστῆ Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Νικολάου. Τότε ἡ Σοφία σκέφτηκε ὅτι δέν πρέπει εὔκολα νά πιστεύουμε ἀνθρώπους πού χρησιμοποιοῦν τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ γιά νά μήν πλανηθοῦμε. Ἔκανε προσευχή καί εἶπε: “Θεέ μου, δεῖξε μου σέ παρακαλῶ, ἄν πρέπη νά βοηθήσω αὐτήν τήν γυναῖκα στό ἔργο πού ἀνέλαβε”. Ἀμέσως εἶδε μπροστά της ἕνα λόφο πού πάνω ἦταν ὁ Χριστός. Ἔκανε τό σταυρό της γιά νά δῆ ἄν εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ καί ὁ Χριστός τῆς ἀπάντησε: “Καλά ἔκανες, παιδί μου, πού ἔκανες τόν σταυρό σου” καί τῆς ἔβαλε μέσα στό χέρι της μιά χούφτα θυμίαμα. Ἀπό ἐκείνη τή στιγμή ἐνῶ ἦταν ἀγράμματη ἄρχισε νά διαβάζη καί νά γράφη μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἀπεκάλυψε ἡ ἴδια μέ ταπείνωση: “Ἔμαθα νά διαβάζω ἄνωθεν ἐγώ ἡ ἀγράμματη σέ μεγάλη ἡλικία”.

»Ἤθελε πολύ νά γίνη καλόγρια. Ἀλλά ἐπειδή εἶχε παιδιά καί τήν εἶχαν ἀνάγκη δέν ἔφυγε σέ μοναστήρι. Ὅμως ἦταν ντυμένη καλόγρια καί δέν ἔβγαινε ἀπό τό σπίτι της.

Εἶχε Πνευματικό κάποιον ἐνάρετο καί διακριτικό γέροντα ἱερέα στήν Θεσσαλονίκη, τόν π. Παῦλο. Μέ τήν εὐλογία του καί τίς συμβουλές του ἔκανε τόν ἀγῶνα της. Τηροῦσε ὅλες τίς νηστεῖες τῆς Ἐκκλησίας καί τό τριήμερο. Τίς νηστήσιμες ἡμέρες καί τίς Σαρακοστές τίς ἔκανε τρώγοντας ἀλάδωτα. Στίς καταλύσεις τῶν ἑορτῶν ἔτρωγε μόνο ψάρι.

Τά μεσάνυχτα στήν μία ἢ δύο ἡ ὥρα σηκωνόταν καί προσευχόταν συνήθως γονατιστή. Ἔκανε πολλές μετάνοιες καί ἡ προσευχή της συνωδευόταν ἀπό δάκρυα. Προσευχόταν πρῶτα γιά ὅλο τόν κόσμο καί μετά γιά τήν οἰκογένειά της. Ἔλεγε: «Πρῶτα νά παρακαλᾶς γιά τόν κόσμο καί μετά γιά σένα γιά νά σ᾽ ἐλεήση ὁ Θεός». Κατά τήν προσευχή προσηλωνόταν τόσο, σάν νά ἔφευγε ὁ νοῦς της ἀπό τήν γῆ (ἡρπάζετο). Ἂν περνοῦσες ἐκείνη τήν ὥρα ἀπό δίπλα καί τήν σκουντοῦσες, δέν τό καταλάβαινε.

Τό κομποσχοίνι της τό εἶχε πάντα στό χέρι της καί ἡ εὐχή δούλευε μέσα της. Ἤξερε πολλούς ψαλμούς καί τροπάρια ἀπ᾽ ἔξω. Ἔψελνε τά τροπάρια πολλῶν Ἁγίων. Ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα τόν ἅγιο Νικόλαο, τόν εἶχε γιά προστάτη της καί τό ἀπολυτίκιό του τό ἔψελνε πολλές φορές τήν ἡμέρα.

Κάποια γνωστή της ἀναφέρει: «Ὅταν ἐρχόταν ἡ ὥρα τοῦ Ἑσπερινοῦ μοῦ ἔλεγε: “Παναγιώτα, παιδί μου, πήγαινε σέ παρακαλῶ εἶναι ἡ ὥρα γιά τήν προσευχή μου” καί μέ γέμιζε εὐχές. Ἄλλοτε μέ κρατοῦσε καί κάναμε μαζί Ἑσπερινό. Ἔλεγε: “Ἔλα, παιδάκι μου, νά ἑτοιμασθοῦμε γιά τόν Ἑσπερινό”. Ἔσκυβα τό κεφάλι καί εὐχόμουν

νά μήν τελειώση ποτέ. Τέτοια ἀγαλλίαση καί ἱλαρότητα εἶχε τό κελλί τῆς γιαγιᾶς. Ἄφηνε καί μένα νά λέω κάποια τροπάρια. Ἔτρεμε ἡ φωνή μου, ἔχανα τά λόγια μου καί αὐτή μέ ἐνθάρρυνε: "Ἔτσι, παιδί μου, ὡραῖα, ἔτσι, προσπάθησε"».

Διηγήθηκε ἡ γερόντισσα Σοφία σέ κάποια ψυχή: «Παιδί μου, θά σοῦ πῶ κάτι προσωπικό γιά νά σέ βοηθήσω. Ἔκανα προσευχή γιά τήν Βίκυ, τήν κόρη μου καί ὁ καλός Θεός μοῦ ἔδειξε σημάδι. Ἔγραψε μέ χρυσά γράμματα στό σεντούκι πού εἶχα τά προικιά της τό ὄνομα Λευτέρης. Καί πράγματι τρεῖς μέρες ἦταν τά γράμματα χαραγμένα καί φαίνονταν, μετά χάθηκαν σιγά–σιγά. Καί τόν σύζυγο τῆς κόρης μου τόν λένε Λευτέρη, εἶναι καλό παιδί».

Διηγήθηκε: «Ὅταν ὁ γυιός μου Κώστας ἀπολύθηκε ἀπό φαντάρος δέν πολυπίστευε. Ἐγώ προσπαθοῦσα νά τοῦ πῶ κάποια πράγματα γιά τήν θρησκεία μας καί ἐνῶ ἤμουν στήν κουζίνα τηγανίζοντας ψάρια, μοῦ λέει:

–Μάννα, ἄν βάλης τό χέρι σου στό τηγάνι τώρα πού τηγανίζεις καί δέν καῆς, τότε θά πιστέψω ὅλα αὐτά πού μοῦ λές πώς εἶναι ἀλήθεια.

»Ἀμέσως εἶπα στό Ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος καί ἔβαλα τό χέρι μου μέσα στό τηγάνι. Τότε ὁ Κώστας μοῦ λέει:

–Μάννα, βρεγμένο χέρι ἔβαλες καί πᾶς νά μέ κοροϊδέψης.

–Ὄχι, παιδί μου, τοῦ λέω. Κοίτα. Καί ἀμέσως σκούπισα τό χέρι μου καί τό ἔβαλα μέσα στό τηγάνι πάλι.

»Ἔπεσε στά γόνατα τό παιδί μου καί ἔκλαιγε.

–Μάννα, συγγνώμη, συγχώρεσέ με, πιστεύω. Πιστεύω ὅλα ὅσα μοῦ λές πώς εἶναι ἀλήθεια, καί ἀπό τότε τό παιδί μου ἄλλαξε πολύ».

Ὁ γυιός της, ὁ Σταῦρος, εἶχε πεθάνει καί μιά νύχτα τόν εἶδε στόν ὕπνο της. Τῆς εἶπε: «Μάννα, δέν μπορῶ νά περάσω τήν μεγάλη πόρτα γιατί μιά ἁμαρτία μου δέν τήν ἐξομολογήθηκα. Βοήθα με. Τότε αὐτή ἔκανε μέ δάκρυα προσευχές. Ἔπειτα ἀπό πολλές μέρες ξαναεἶδε τόν γυιό της πού τήν εὐχαρίστησε καί τῆς εἶπε: «Τώρα μπόρεσα νά περάσω τήν πόρτα, γι᾽ αὐτό πάντα νά συμβουλεύης τόν κόσμο νά ἐξομολογῆται καί νά μεταλαμβάνη, καθώς ἐπίσης καί νά προσεύχεται γιά τούς κεκοιμημένους».

Ρώτησε ἡ κ. Δήμητρα τήν γερόντισσα Σοφία, ἄν δέχεται πάντοτε κόσμο, ὅλες τίς ἡμέρες ὅ,τι ὥρα καί ἄν εἶναι καί πότε ξεκουράζεται, γιατί ἤξερε ὅτι τήν νύχτα εἶναι ἄγρυπνη καί προσεύχεται. Ἀπάντησε: «Δέν μπορῶ νά κλείσω τήν πόρτα γιά τήν δική μου ἀνάπαυση. Αὐτός πού ἔρχεται μέχρι ἐδῶ κάποιο πρόβλημα θά ἔχη. Μόνο μιά μέρα τοῦ χρόνου θέλω νά εἶμαι μόνη μου γιά νά προσεύχωμαι καί νά συνομιλῶ μέ τόν Σταῦρο, τό παιδί μου, πού ἐκοιμήθη τό 1967 καί νά τιμῶ τήν ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς, 14 Σεπτεμβρίου».

Μιά τέτοια ἡμέρα τήν ἐπισκέφτηκε ἡ κ. Δέσποινα Κελεσίδου ἀπό τήν Νέα Νικομήδεια μαζί μέ τήν γνωστή τῆς γερόντισσας Σοφίας, τήν Παναγιώτα. Ἡ γερόντισσα ἄνοιξε μετά ἀπό πολλή ὥρα. Ἦταν ὀλιγομίλητη. Φαινόταν λυπημένη πολύ. Δέν τήν εἶχαν δῆ ποτέ ἄλλοτε ἔτσι. Σταύρωσε τό παιδί καί εἶπε στήν μητέρα του: «Τίποτε δέν ἔχει τό παιδί ἀπό πρόβλημα ὑγείας. Γεννήθηκε πολύ ἀδύνατο, γι᾽ αὐτό θέλει πολλή περιποίηση καί καλό φαγητό». Καί πράγματι ἐνῶ οἱ γιατροί τήν ἀνησυχοῦσαν μέ τίς προβλέψεις τους, τό παιδί μεγάλωσε φυσιολογικά καί ἔγινε ψηλό καί δυνατό.

Εἶχε ἕνα Σταυρό μέ τόν ὁποῖο σταύρωνε τούς ἀνθρώπους. Τόν ἔβαζε στό μέτωπό τους καί τόν ἄφηνε. Ὁ Σταυρός στεκόταν σάν κολλημένος καί ὅταν ἔσκυβαν τό κεφάλι τους δέν ἔπεφτε. Αὐτό τό ἔκανε σχεδόν σέ ὅλους τούς ἐπισκέπτες της.

Ἡ Σοφία εἶχε σχέσεις πνευματικές μέ ἄλλες ἐνάρετες γερόντισσες. Τήν ἐπισκεπτόταν ἡ Τατιανή Σαββίδου, συζητοῦσαν καί προσεύχονταν ἀπό κοινοῦ. Μέ ἄλλες δυό εὐλαβεῖς γυναῖκες, τήν κυρα–Χαρίκλεια ἀπό τό Τουρκοχώρι καί τήν Ἑλένη ἀπό τό Ζερβοχώρι, πήγαιναν σ᾽ ἕνα ἥσυχο μέρος, γονάτιζαν καί προσεύχονταν γιά πολλή ὥρα. Ἡ Σοφία σήκωνε τά χέρια της καί ἀπό τόν οὐρανό κατέβαινε ἕνα φῶς πάνω της πού ἔμοιαζε μέ φωτεινές γαλάζιες χάντρες.

Μία μέρα στήν δικέλλα της, ἀφοῦ εἶχε προσευχηθῆ ἀρκετά, κάθησε νά ξεκουραστῆ στό ντιβανάκι της. Τήν ἐπισκέφθηκε γνωστή της καί εἶδε τό πρόσωπό της ἀσυνήθιστα ἀλλοιωμένο, γιατί προηγουμένως εἶχε δεῖ Ἀγγέλους. Καί ὅπως μιλοῦσε καί εἶχε πλησιάσει τό κεφάλι της πρός τήν γνωστή της κυρία, ἐκείνη αἰσθάνθηκε νά ἐξέρχεται εὐωδία ἀπό τό κεφάλι τῆς Σοφίας, σάν αὐτή πού αἰσθανόμαστε ὅταν προσκυνοῦμε ἅγια Λείψανα. Ὅπως ὅμως μιλοῦσαν ἦρθε ἕνας ἄνεμος ἀπό τό ἀνοιχτό παράθυρο καί αἰσθάνθηκαν μία δαιμονική ἐνέργεια πού ἔρριξε κάτω τά σκεύη τῆς μαγειρικῆς ἀπό τόν μπάγκο. Τότε ἡ Σοφία πῆρε τό μπαστουνάκι της, χτύπησε μία πάνω στό μάρμαρο καί εἶπε: «Καταραμένε, φύγε ἀπό δῶ. Ἐνωχλήθηκες;».

Κάποτε ἐνῶ συνομιλοῦσε μέ τήν κ. Δήμητρα τῆς εἶπε: «Ἂν ἤξερες, ἀδελφή Δήμητρα, ποιός κάθεται δίπλα σου!», καί ἔλαμπε τό πρόσωπό της μέ φῶς παράξενο πιό δυνατό ἀπό τό φῶς τῆς ἡμέρας.

Μία φορά ἔκοψε ἀπό τόν κῆπο της ἕνα κρίνο καί τόν ἔβαλε μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Πέρασε ἕνας χρόνος καί ξανά πάλι τήν ἄλλη χρονιά ἄνθισε ὁ κρίνος. Αὐτό συνεχίστηκε νά γίνεται ἀπό τό ἔτος 1963 μέχρι τό 1967. Τό εἶδαν πολλοί καί ἔλεγαν: «Πᾶμε νά δοῦμε τό κρινάκι τῆς γιαγιᾶς Σοφίας πού ἄνθισε». Κάθε χρόνο ἄνθιζε ὁ ξερός κρίνος τήν ἄνοιξη καί μετά μαραινόταν.

«Κάποτε», διηγεῖται ἡ Παναγιώτα ἀπό τή Νέα Νικομήδεια, βρήκαμε τή γιαγιά Σοφία μέ ἕνα τσαπάκι νά φροντίζη τόν κῆπο της. Μᾶς εἶπε: “Προσπαθῶ νά ἔχω λουλούδια γιά νά προσφέρω στήν Παναγία καί στούς Ἁγίους, γι᾽ αὐτό θέλω τόν ἀνθόκηπο”.

»Μετά μᾶς πῆρε μέσα καί μᾶς ἔδειξε τό κρινάκι, τό ξερό κλαδί πού πῆρε ν᾽ ἀνθίζη. “Εἶχα καί ἐγώ στήν αὐλή τέτοιους κρίνους ἀλλά χάθηκαν οἱ βολβοί. Λυπήθηκα πολύ καί παρακαλοῦσα τήν Παναγία πῶς νά ξαναβρῶ ἀπό τά ἴδια λουλούδια–κρίνα γιά νά μπορῶ νά προσφέρω στήν Παναγία. Καί τώρα δεῖτε!”.

»Τό ξερό κλαδί ἦταν ἀκουμπισμένο πίσω στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας κάτω ἦταν γεμᾶτο βολβούς καί πάνω μπουμπούκια. “Ἀπ᾽ αὐτούς τούς βολβούς θά φυτέψω στήν αὐλή νά ἔχω κρίνα γιά τήν Παναγία”. Ὅταν ξαναπήγαμε μετά ἀπό λίγο καιρό τό ξερό μπουμπουκιασμένο κλαδί ἦταν ἀνθισμένο”».

Ἡ προσευχή της ἦταν δυνατή καί βοηθοῦσε πολλούς. Ἰδιαιτέρως βοήθησε ἄτεκνα ἀνδρόγυνα νά ἀποκτήσουν παιδιά. Πρῶτα ἀπ᾽ ὅλα ζητοῦσε πίστη. «Ἂν δέν πιστεύης, θά εἶναι πολύ δύσκολο νά ἀποκτήσης παιδί», ἔλεγε. Ἔπειτα σταύρωνε τήν γυναῖκα μέ τόν ξύλινο Σταυρό, στόν ὁποῖον εἶχε τυλιγμένο ἕνα λεπτό κομποσχοινάκι, τούς ἔβαζε νά προσκυνήσουν καί μετά ἔκαναν προσευχή.

Κάποια ἀπό τήν Βέροια ὑποσχέθηκε στήν Σοφία πώς ἂν ἀποκτήση παιδί, θά τό δώση νά τό βαπτίση αὐτή (ἡ Σοφία). Μετά ἀπό δέκα χρόνια ἀπέκτησε κοριτσάκι καί σκέφθη-

κε νά βάλη δυό νονές, τήν Σοφία καί τήν ἀδελφή της. Ἡ Σοφία εἶπε: «Δέν γίνεται νά τό βαπτίσουν δυό. Ἄντε πηγαίνετε στήν εὐχή τῆς Παναγίας, γερό νά εἶναι τό παιδί καί ἂς τό βαφτίση ὅποιος θέλει». Τό μωρό ὅμως, παραμονές τῆς βαπτίσεως ἀρρώστησε. Οἱ γονεῖς φοβήθηκαν, ἔνιωσαν ἐνοχή καί τό πῆγαν στήν Σοφία. Αὐτή τούς περίμενε˙ τό σταύρωσε, τούς εὐχήθηκε, τό μωρό συνῆλθε καί μετά τό βάπτισαν.

Εἶχε σέ μεγάλη εὐλάβεια τόν Τίμιο Σταυρό καί πίστευε στή δύναμή του, γιατί ἔβλεπε νά γίνωνται θεραπεῖες μέ τόν ξύλινο Σταυρό πού εἶχε. Ἀλλά καί οἱ φλόγες ἀπό τά καντηλάκια τῆς γερόντισσας Σοφίας σχημάτιζαν φωτεινό σταυρό. Τό εἶδαν πολλοί αὐτό τό θαυμαστό φαινόμενο.

Τήν χαριτωμένη γιαγιά Σοφία τήν ἐπισκέπτονταν πολλοί ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα. Ἡ ἀρετή καί ἡ χάρη πού εἶχε τραβοῦσε ψυχές κοντά της γιά νά ἀκούσουν τά φωτισμένα λόγια της καί νά ζητήσουν τίς προσευχές της. Ὄχι μόνο λαϊκοί ἀλλά καί γνωστοί ἱερεῖς τῆς Βέροιας, ὅπως ὁ π. Γρηγόριος Σοφός, ὁ π. Βασίλειος Μπαχτσεβάνης, ὁ π. Κωνσταντῖνος, ὁ π. Σωσίπατρος Πιτούλιας καί ἕνας νέος πού τώρα μονάζει στό Ἅγιον Ὄρος.

Ἡ γερόντισσα Σοφία ἦταν ἕνας θησαυρός γιά τήν Βέροια καί τήν γύρω περιοχή. Ἄγγελος καλωσύνης. Θυσίαζε τόν ἑαυτό της γιά τόν πλησίον. Ὅλη τή νύχτα προσευχόταν καί τήν ἡμέρα δεχόταν κόσμο. Ὅ,τι ἔκανε ἦταν γιά τήν ἀνακούφιση καί τό καλό τοῦ πλησίον. Ἡ αὐταπάρνηση ἦταν τό χαρακτηριστικό της. Πάντοτε χαμογελαστή μέ ἱλαρό πρόσωπο, ἀθόρυβη, καλωσυνάτη, ὀλιγομίλητη, ἀσκητική μέ βαθειά ἐσωτερική γνήσια ἐκκλησιαστική ὀρθόδοξη ζωή. Μέ ταπείνωση καί ἀγάπη. Μέ λαμπερό–φωτεινό πρόσωπο. Πηγή γιατρειᾶς γιά τούς πονεμένους. Μιμητής Χριστοῦ, διάκονος ἀγάπης. Ἀφοσιωμένη στόν Κύριο καί στό θέλημα Ἐκείνου. Τό ἔργο της ἦταν ἀθόρυβο, ἡ ζωή της κρυπτή ἐν Χριστῷ. «Σᾶς παρακαλῶ, μή μιλᾶτε στόν κόσμο γιά μένα, δέν κάνω τίποτε», ἔλεγε. Ἡ ἴδια κρυβόταν πολύ καλά καί κάθε θαῦμα τό ἀπέδιδε στόν Κύριο ἤ στήν Παναγία μας ἤ στούς Ἁγίους πού τόσο πολύ τιμοῦσε. Ἀκόμα καί στήν πίστη τῶν ἀνθρώπων. Γι᾽ αὐτό δέν δεχόταν εὐχαριστίες καί εὐγνωμοσύνη. Ἦταν χαριτωμένη, σάν ἥλιος ἔλαμπε τό πρόσωπό της.

Δεχόταν ὅλους, κάθε μέρα, ὅ,τι ὥρα κι ἄν ἦταν. Δέν εἶχε ὧρες γιά τήν προσωπική της ἀνάπαυση. Ὅλους τούς καλοδεχόταν χαμογελαστή μέ εἰρηνικό πρόσωπο γεμάτη ἀγάπη καί καλωσύνη. Ὁ καθένας ἔνιωθε ὅτι τόν ἀγαπᾶ ἰδιαίτερα καί ξεχωριστά. Δέν ἔβλεπε ἁμαρτωλούς. Μόνο πονεμένες ψυχές πού θέλουν στήριξη καί βοήθεια νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό ἁμαρτίες, πάθη, ἀρρώστειες, προβλήματα. Δέν ἤθελε τίποτε γι᾽ αὐτήν, μόνο νά δοξασθῆ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου καί νά ἀναπαυθοῦν ψυχές.

Καταλάβαινε τό πρόβλημα καί τήν διάθεση τοῦ καθενός. Πῆγε κάποτε μία νέα καί ἡ γερόντισσα δέν τήν δέχθηκε. «Πήγαινε στό καλό, παιδί μου», τῆς εἶπε. Καί ὅπως ὡμολόγησε ἡ ἴδια πῆγε μέ σκοπό νά κοροϊδέψη καί νά χλευάση ὅ,τι τῆς πῆ.

Μέ τέτοιους ἀγῶνες πού ἔκανε ἡ Σοφία ἔλαβε τό χάρισμα τῆς διοράσεως καί διέκρινε σέ τί πνευματική κατάσταση βρίσκεται ὁ καθένας.

Κάποια κυρία ἐπισκεπτόταν συχνά τήν Σοφία καί μία φορά ἔφερε μαζί της μία φιλενάδα της ἀπό τόν Τριπόταμο. Ὅταν τήν εἶδε γιά πρώτη φορά ἡ Σοφία τῆς εἶπε: «Ὀλυμπία, ἐσεῖς εἶστε καλοί ἄνθρωποι, ἂν καί εἶστε κομμουνιστές».

Μερικές φορές κάποιους ἐπισκέπτες δέν τούς ἐπέτρεπε νά μποῦν στό κελλί της. Ὅταν αἰσθανόταν ὅτι δέν εἶναι καθαρός ὁ ἄνθρωπος, τόν ἄφηνε ἔξω ἀπό τό κελλί της λέγοντάς του: «Δέν θέλω νά σέ στενοχωρήσω, ἀλλά κάτσε ἐκεῖ πού εἶσαι, κάνε τόν σταυρό σου καί ὅπου πᾶς, ἅμα πιστεύης, τό ἴδιο εἶναι». Καί ὅταν ἔφευγε ὁ ἄνθρωπος ζητοῦσε συγχώρηση ἀπό τήν Παναγία καί ἔλεγε: «Παναγία μου, συγχώρεσέ με, ἀλλά ἔτσι ἔπρεπε νά γίνη». Καί ὅταν τό ἴδιο ἄτομο μετανοοῦσε, ἐξωμολογεῖτο, ἄλλαζε τρόπο ζωῆς καί ξαναερχόταν πάλι, τότε καταλάβαινε τήν ἀλλαγή του, τόν δεχόταν μέ χαρά, λέγοντάς του: «Καλῶς τον, τί ἔχεις; Ἄντε ἔλα νά σέ ἀκούσω». Καθόταν ὑπομονετικά μέ τίς ὧρες ἀλλά ἡ συζήτηση ἦταν μόνο γύρω ἀπό πνευματικά θέματα.

Ἔλεγε ἡ γερόντισσα Σοφία: «Ἡ ἁμαρτία πλήθυνε πάρα πολύ. Σάν σύννεφο ἀνέβηκε καί σκέπασε τόν οὐρανό. Ὁ οὐρανός μαύρισε καί ἡ μαυρίλα κατεβαίνει ὅλο καί πρός τά κάτω. Τό κακό θά ἔρθη ἀπό τήν Βουλγαρία».

«Στήν Ἀθήνα τόσες χιλιάδες κόσμος στήν Ἐκκλησία δέν πηγαίνουν, τρέχουν στά γήπεδα. Ἀλλά βλέπω ὅτι ὁ Θεός θά δώση ἕνα χαστούκι γιά νά συνετισθοῦν. Τά ἀθῶα θά φύγουν, τά ἀθῶα θά τήν πληρώσουν», καί ἄρχισε νά κλαίη. Πράγματι στίς 8–2–1981 στό στάδιο Καραϊσκάκη στήν θύρα 7 σ᾽ ἕναν ποδοσφαιρικό ἀγῶνα σκοτώθηκαν 21 ἄτομα καί ἦταν ἑκατοντάδες τραυματίες.

«Βλέπω ὅτι δέν πάει ἄλλο. Δέν μετανοοῦν οἱ γονεῖς. Πλήθυνε ἡ ἁμαρτία ἡ σαρκική, μακροθυμεῖ ὁ Κύριος καί περιμένει, περιμένει. Λυπᾶμαι, ὁ Θεός θά θερίσει τά παιδιά. Ἄλλοι φταῖνε, ἄλλοι θά πληρώσουν. Τά ἀθῶα τά παιδιά θά φύγουν». Μετά πού ἔγινε τό ἀτύχημα στά Τέμπη εἶπε συγγενικό πρόσωπο τῶν σκοτωθέντων παιδιῶν: «Τά θέρισε τά παιδιά μας», καί τότε κατάλαβαν ὅσοι εἶχαν ἀκούσει ποῦ ἀναφέρονταν ἡ προφητεία τῆς γερόντισσας Σοφίας.

«Πονάει ἡ ψυχή μου. Θά ἔρθει καιρός πού οἱ Χριστιανοί θά δυσκολεύονται νά βροῦν ἄνθρωπο πνευματικό νά ἀναπαυθοῦν. Θά δυσκολεύονται νά ἀκούσουν λόγο Θεοῦ καί νά ἀναπαυθοῦν στίς Ἐκκλησίες. Τότε θά κλειστοῦν καί θά προσεύχονται στά σπίτια τους».

«Ὅσο περνοῦν τά χρόνια θά δυσκολεύονται οἱ ἄνθρωποι νά συνεννοοῦνται μεταξύ τους. Σέ κάθε σπίτι ἕνας θά μείνη, δέν θά μποροῦν μαζί».

Κάποτε ἡ κ. Δήμητρα ἀπό τήν Νέα Νικομήδεια ἀντιμετώπιζε ἕνα μεγάλο πειρασμό. Μή μπορώντας νά τόν ἀντέξη ξεκίνησε νά πάη στήν γερόντισσα Σοφία γιά νά παρηγορηθῆ. Φθάνοντας στό Βῆμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀνέβηκε καί κάθησε λίγη ὥρα ἐκεῖ καί προσευχήθηκε γιά νά μήν πάη θλιμμένη στήν γιαγιά καί τήν στενοχωρήσει. Φθάνοντας στό σπίτι τῆς γερόντισσας Σοφίας εἶδε τήν κόρη της Βίκυ νά τήν περιμένη κρατώντας τόν δίσκο μέ δυό ποτήρια νερό καί δυό καφέδες. Τήν ὑποδέχθηκε λέγοντας: «Ἔλα κυρα–Δήμητρα σέ περιμένουμε. Ἐδῶ καί λίγη ὥρα μοῦ εἶπε ἡ μάννα μου: “Σήκω, Βίκυ, κάνε δυό καφέδες γιά μένα καί τήν ἀδελφή Δήμητρα πού ἔρχεται”. Ἀκούγοντας αὐτά ἡ κ. Δήμητρα ἔνιωσε ἀνακούφιση ἀπό τό βάρος τοῦ πειρασμοῦ πού πίεζε τήν ψυχή της. Πίστευε ὅτι ἡ γερόντισσα Σοφία μέ τήν χάρη πού εἶχε ἀπό τόν Κύριο εἶδε τόν πειρασμό της καί γιά νά τήν δυναμώση πνευματικά καί νά τήν βοηθήση ἄφησε νά φανῆ τό προορατικό χάρισμα πού εἶχε καί πάντοτε μέ πολλή ταπείνωση καί ἐπιμέλεια ἔκρυβε.

Ρώτησαν τήν γερόντισσα Σοφία γιά κάποιο παιδί γεννημένο μέ κινητικό πρόβλημα στά πόδια, ἄν πρέπη νά τό πᾶνε στήν Βουλγαρία γιά νά τό ἐγχειρήσουν. Ἄκουσε προσεκτικά καί ἔμεινε γιά λίγο ἀμίλητη. Ἀναστενάζοντας βαθιά μέ πόνο ψυχῆς ἀπάντησε: «Νά μήν πᾶνε πουθενά. Οὔτε στήν Βουλγαρία οὔτε ἀλλοῦ. Δέν γίνεται καλά, ἔτσι θά εἶναι. Ἀλλά τό πρόβλημα τοῦ παιδιοῦ εἶναι τό λιγώτερο...Ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ θά φύγη ἀπό τήν ζωή. Ἔτσι εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ». Καί ἔκλαιγε σιωπηλά, βλέποντας τόν θάνατο τοῦ πατέρα πού συνέβη δύο χρόνια ἀργότερα.

Διήγηση Π.Μ.. «Ὅταν ἀρραβωνιάστηκα καί πέρασε λίγος καιρός κάποια πράγματα δέν μοῦ φαίνονταν σωστά. Πῆγα στήν γιαγιά Σοφία νά κάνουμε παράκληση νά μοῦ πῆ τί νά κάνω. Πρίν ἀρχίσουμε μοῦ εἶπε: “Ὄχι, δέν γίνεται τίποτα. Παιδί μου Π. ὁ γάμος θά γίνει, δέν μπορεῖ νά γίνη διαφορετικά. Ἀλλά θά γίνει ὄχι ἐκεῖ πού τόν ἔχετε προγραμματίσει–σέ ἐξωκκλήσι τῆς Νάουσας– ἀλλά στό ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ὁ γάμος αὐτός δέν θά κρατήση πολύ, θά χωρίσετε”.

»Γύρισα σπίτι μου προβληματισμένη γιά ὅσα μοῦ εἶπε ἡ γιαγιά. Πράγματι ξαφνικά προέκυψε πρόβλημα καί παντρευτήκαμε στό ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου».

Ἡ κ. Συμέλα Καρακεχαγιόγλου ἀπό τή Νέα Νικομήδεια θυμᾶται: «Πῆγα στήν ἀδελφή Σοφία μέ τή μάννα μου καί τά παιδιά μου μέ κάποιο γνωστό μας. Μᾶς καλοδέχτηκε, μᾶς πῆρε μέσα στό κελλί της καί εἶπε στήν μάννα μου: “Γιατί, παιδί μου Σαββούλα, ἤρθατε μέ αὐτόν τόν ἄνθρωπο; Εἶναι καλός ἀλλά νά προσέχετε” καί μᾶς ἐξήγησε ἀπό τί νά προσέχουμε.

»Τό πιό θαυμαστό εἶναι ὅτι πηγαίναμε γιά πρώτη φορά καί πρίν ποῦμε τά ὀνόματά μας ἀπεκάλεσε τήν μάννα μου μέ τό βαπτιστικό της ὄνομα, ἐνῶ ὅλοι τήν φώναζαν Σταυρούλα καί αὐτό τό ὄνομα εἶχαν γράψει καί στήν ταυτότητα».

«Ὅταν κάνης τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, τά τρία δάχτυλα νά εἶναι ἑνωμένα καλά, σφιχτά σάν ἕνα νά φαίνωνται, ἀργά καί σωστά νά κάνης τόν Σταυρό σου, ὄχι βιαστικά καί ἐπιπόλαια».

«Νά λέτε 40 φορές τό "Κύριε ἐλέησον" κρυφά ἀκόμα καί ὅταν εἶστε μέ παρέα δίχως νά σᾶς καταλάβουν καί ὅταν περπατᾶτε στόν δρόμο ἤ ταξιδεύετε μέ αὐτοκίνητο. Τό "Κύριε ἐλέησον" εἶναι μιά ὁλοκληρωμένη προσευχή. Μιά φορά τήν ἡμέρα νά λέτε τήν εὐχή τοῦ ἁγίου Μαρδαρίου "Δέσποτα Θεέ...". Νά λέτε τούς χαιρετισμούς στήν Παναγία μας. Νά κάνετε τήν Παράκληση ταπεινά καί ὅ,τι ζητᾶτε θά τό ἐκπληρώσει ἡ Παναγία μας, μόνο νά ἔχουμε ὑπομονή. Γνωρίζει Ἐκείνη καλύτερα ἀπό μᾶς».

Ἡ γερόντισσα Σοφία μέ ἁπλᾶ λόγια καί φλόγα πίστεως μετέδιδε τήν ἀγάπη της γιά τόν Τριαδικό Θεό, τήν Παναγία, τούς Ἁγίους. Συμβούλευε γνωστή της: «Ἀδελφή Δήμητρα νά μή διστάζης, οὔτε νά προβληματίζεσαι στήν προσευχή σου. Νά τά λές μέ δικά σου λόγια, ὅπως τά νιώθεις. Νά μιλάη ἡ καρδιά σου στόν Κύριο, ἀκόμα νά χρησι- μοποιῆς καί τήν ποντιακή διάλεκτο. Ὁ Κύριος καί ἡ Παναγία μας γνωρίζει, νά μή ντρέπεσαι». Τά εἶπε αὐτά γιατί εἶδε ὅτι ἡ κ. Δήμητρα δέν γνώριζε πολλά γράμματα καί προβληματιζόταν γιά τό πῶς πρέπει νά προσεύχεται.

«Τό "γιατί" ἄφησέ το, παιδί μου, εἶναι τοῦ πονηροῦ, ὄχι τοῦ Χριστιανοῦ. Ἄστα ὅλα στόν Κύριο. Αὐτός γνωρίζει καλύτερα καί θά δώση τήν καλύτερη λύση».

«Ἡ προσευχή μας νά γίνεται κρυφά, σιγανά, μόνοι μας κρυμμένοι στό ταμεῖο μας».

«Πρέπει νά προσέχουμε νά μήν ἀδικοῦμε τόν πλησίον μας, γιατί εἶναι πολύ μεγάλη ἁμαρτία. Ἀλλοίμονο καί τρίς ἀλλοίμονο γιά τούς μεγάλους, τούς ὑπεύθυνους πού ἐκμεταλλεύονται τούς ἀδύνατους, καί δέν πληρώνουν τό μεροκάματό τους. Καλύτερα γι᾽ αὐτούς θά ἦταν νά μήν εἶχαν γεννηθῆ».

«Ὅταν ἔχετε κάποιο πρόβλημα, ὅταν βρίσκεσθε σέ ἀνάγκη καί δέν ἔχετε ἁγιασμό, νά σταυρώνετε τίς παλάμες σας, ὅπως ὅταν παίρνομε ἀντίδωρο, νά τίς γεμίζετε μέ νερό βρύσης καί νά λέτε: "Εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος" καί νά πλένετε τό πρόσωπό σας πρός τά πάνω, πρός τό μέτωπο καί θά ἀνακουφίζεστε, θά βοηθιέστε».

Μαρτυρία Παναγιώτας ἀπό τή Νέα Νικομήδεια: «Τό 1975 ἤμουν 16 ἐτῶν καί πήγαινα στήν Πέμπτη τάξη Γυμνασίου. Πήγαμε τριήμερη ἐκδρομή στήν Χαλκίδα. Τό πρωΐ τῆς τρίτης μέρας ξύπνησα πρησμένη στό πρόσωπο καί μέ κόκκινα ἐξογκώματα–ὄζους στά πόδια καί στά χέρια. Πονοῦσα τρομερά. Ὅταν γύρισα σπίτι μου μέ πῆγαν στό γιατρό καί διέγνωσε "ἀλλεργία ἀπό τσίμπημα ἐντόμου ἤ ἀπό κάποιο φυτό". Μοῦ ἔδωσε πολλά φάρμακα χωρίς κανένα ἀποτέλεσμα. Τόσο πολύ πρήστηκα πού δέν γινόταν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καί τά μέλη μου ἔγιναν κατάμαυρα. Ἀπό τούς πολλούς πόνους δέν μποροῦσα νά φάω, μόνο νερό ἔπινα γουλιά–γουλιά. Ἔφθασα 40 κιλά, οἱ γονεῖς

μου μέ κουβαλοῦσαν στήν πλάτη.

»Πέρασαν σχεδόν δύο μῆνες καί ὁ πατέρας μου ἔμαθε ἀπό τόν κουμπάρο μας γιά μιά μοναχή στήν Βέροια πού δίνει ἁγιασμό, σταυρώνει, κάνει προσευχή καί ὅποιος ἔχει πρόβλημα γίνεται καλά. Πῆγε μιά φωτογραφία μου ὁ πατέρας μου στήν γερόντισσα Σοφία καί τήν παρεκάλεσε νά προσευχηθῆ.

–Παιδί μου, δέν εἶμαι μάντισσα. Δέν κοιτάω φωτογραφίες. Πρέπει νά μοῦ φέρετε τό κορίτσι ἐδῶ, εἶπε.

–Εἶναι βαρειά ἄρρωστο καί εἶναι δύσκολο, ἀπάντησε ὁ πατέρας μου.

–Ἡ ἀγωνία σου καί ἡ πίστη σου θά βοηθήσουν νά φέρης τό κορίτσι ἐδῶ καί θά γίνη καλά. Τώρα πού θά πᾶς στό σπίτι νά τό δώσης νά πιῆ τό κορίτσι πολύ ἁγιασμό ἀπό αὐτό τό μπουκάλι, καί νά ἀλείψη τά χέρια της καί τά πόδια της καί ὅπου ἔχει πόνο καί ἀμέσως μετά πολύ σᾶς παρακαλῶ πρέπει νά μείνη μόνη της καί νά κοιμηθῆ ὁπωσδήποτε.

»Ἔγιναν ὅλα ὅπως τό εἶπε ἡ γερόντισσα Σοφία, ἀλλά ἦρθε νά μέ δῆ μιά φίλη μου καί μιλώντας γιά τά μαθήματα δέν κοιμήθηκα καθόλου. Τό ἀπόγευμα πήγαμε στήν γερόντισσα Σοφία. Μόλις μέ ἀντίκρυσε μοῦ εἶπε: “Γιατί παιδί μου, δέν κοιμήθηκες; Τί σᾶς εἶπα νά κάνετε;”.

»Μέ πῆρε μέσα στό κελλάκι της καί μέ σταύρωσε λέγοντάς με: “Θά γίνης καλά, παιδί μου, μή φοβᾶσαι. Φεύγοντας θά πᾶτε στήν ἁγία Παρασκευή. Νά πιῆς πολύ ἁγιασμό, νά πλύνης τά χέρια καί τά πόδια σου. Νά πάρετε μαζί σας ἁγιασμό καί ἡ ἁγία Παρασκευή σέ τρεῖς μέρες τό πολύ θά σέ κάνει καλά. Καί σήμερα, παιδί μου, ὅλη μέρα πρίν ἔρθει ὁ πατέρας σου ἄκουγα φωνή πού μοῦ ἔλεγε νά κάνω προσευχή γιά τήν Παναγιώτα, εἶναι πολύ ἄρρωστη καί ἔχει πολύ ἀνάγκη”.

»Κάναμε ὅπως μᾶς εἶπε καί τήν τρίτη ἡμέρα οἱ μαῦροι ὅζοι ὑποχώρησαν, τό πρήξιμο ἔφυγε καί τό βασικώτερο δέν λιποθυμοῦσα ἀπό τούς πόνους ὅταν σηκωνόμουν. Ἐμένα πού μέ περίμεναν ἀπό μέρα σέ μέρα νά πεθάνω, τώρα πῆγα στούς συγγενεῖς καί γνωστούς καί δέν πίστευαν. Πῆγα καί στήν γερόντισσα Σοφία νά τήν εὐχαριστήσω.

–Κοίταξε, γιαγιά, ἔγινα καλά, σᾶς εὐχαριστῶ.

–Ὄχι ἐμένα, παιδί μου, τήν ἁγία Παρασκευή. Αὐτή σέ ἔκανε καλά. Πάντοτε νά ἔχης ἁγιασμό ἀπό τήν Ἁγία νά πίνης καί νά πλένεσαι.

–Γιαγιά, σέ λίγες μέρες τελειώνει ἡ χρονιά καί γράφουμε διαγωνισμούς. Ἐγώ ἔχω

δυό μῆνες πού δέν πῆγα σχολεῖο. Πῶς νά πάω νά γράψω μέ τόσα κενά;

–Θά κάνεις τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί σέ ὅποια σελίδα ἀνοίγεις, αὐτή νά διαβάζης γιατί ἀπό αὐτή θά σᾶς βάλουν, ἀπάντησε μέ σιγουριά.

»Ἔτσι κάνοντας πέρασα τήν χρονιά, γιατί τά περισσότερα θέματα ἦταν ἀπό τίς σελίδες πού διάβασα.

»Τό 1979 ἡ γιαγιά ἦταν ἄρρωστη. Δέν μποροῦσε νά σηκωθῆ καί νά δεχτῆ κόσμο. Πήγαμε μέ τή μητέρα μου ἀρκετές φορές καί ἦταν πάντα στό κρεββατάκι της, ξαπλωμένη ἤ καθιστή, σκεπασμένη μέ τήν κουβερτούλα της χαμογελαστή μέ ἱλαρό καί εἰρηνικό πρόσωπο κρύβοντας τόν πόνο της. Ἡ μητέρα μου ρωτοῦσε ἐπίμονα νά μάθη τί ἔχει ἡ γιαγιά, τῆς πρότεινε νά φέρουμε γιατρό. Τότε ἡ γερόντισσα σήκωσε τήν κουβερτούλα της καί μᾶς ἔδειξε τά πόδια της πού ἦταν πρησμένα καί κατάμαυρα ἀπό τίς πατοῦσες μέχρι τά γόνατα καί σέ κάποια σημεῖα ἦταν κόκκινα. Μᾶς εἶπε χαμηλόφωνα:

–Ὅταν κάποιος ἔχει πρόβλημα ὑγείας καί γίνεται καλά ἐδῶ στό κελλί μου μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, τότε τό πρόβλημά του τό παίρνω ἐγώ. Δέν μπορῶ οὔτε νά πάω οὔτε νά δεχθῶ γιατρό. Θά κάνω ὑπομονή. Ἔτσι πρέπει. Θά βοηθήση ὁ καλός Θεός καί ἡ Παναγία μας. Σᾶς παρακαλῶ πολύ μήν τό πῆτε πουθενά. Μόνο ἐσεῖς νά τό ξέρετε. Σᾶς ἔχω παιδιά μου καί σᾶς τό εἶπα».

Νέα ἀνύπαντρη κυοφοροῦσε καί ἤθελε νά κάνη ἔκτρωση. Ἐπισκέφτηκε τήν γερόντισσα Σοφία. Τήν ἄκουσε προσεκτικά, τῆς ἔδειξε πολλή ἀγάπη καί κατανόηση καί τήν ἔπεισε νά κρατήση τό ἔμβρυο. «Παιδί μου, μή ρίξης τό μωρό. Αὐτό θά γίνη ἡ οἰκογένειά σου. Θά ἔχεις τήν βοήθεια τῆς Παναγίας. Μή σκοτώσης μιά ἀθώα ψυχούλα. Ἔτσι καί τήν μεγάλη ἁμαρτία θά ἀποφύγεις καί σύ θά ἔχεις παρέα, θά ἔχεις τή δική σου οἰκογένεια».

Τό μωρό γεννήθηκε μέ τίς εὐχές τῆς γερόντισσας Σοφίας μεγάλωσε, παντρεύτηκε καί ἔκανε οἰκογένεια μέ δυό παιδάκια καί ἡ μητέρα του εἶναι μιά εὐτυχισμένη μάννα καί γιαγιά.

Ἡ κ. Δωροθέα Ἐλευθεριάδου ἀπό τή Νέα Νικομήδεια ὁμολογεῖ: «Εἶχα πρόβλημα ὑγείας. Ἔνιωθα κάτι στό λαιμό μου νά μέ πνίγη, μοῦ ἔφερνε δυσφορία καί δυσκολευόμουν νά ἀναπνεύσω. Πολλές φορές τόσο ἄσχημα ἤμουν πού σκεφτόμουν μήπως ἔχω καρκίνο. Ὁ Γιάννης ὁ Γερουλίδης μέ πῆγε στήν γιαγιά Σοφία. Μέ καλοδέχτηκε, μέ ἄκουσε καί μοῦ εἶπε: “Τώρα θά σέ σταυρώσω μέ τόν ξύλινο Σταυρό στό μέτωπο καί ὁ Σταυρός θά κολλήσει καί δέν θά πέφτει”. Τότε εἶπα μέσα μου: “Τέτοια ἄπιστη πού εἶμαι σιγά μήν κολλήση ὁ Σταυρός”, καί ἀμέσως ἔπεσε ἀπό τό μέτωπο. Τότε ἡ γερόντισσα μοῦ εἶπε: “Παιδί μου, μή βάζης τέτοιους λογισμούς καί ἔλα πάλι νά σέ σταυρώσω-

”. “Συγγνώμη, γιαγιά, γιά τήν ἀπιστία μου”, ἀπάντησα. Πάλι ἔκανε προσευχή καί ἔβαλε τόν Σταυρό στό μέτωπό μου καί κόλλησε καί δέν ἔπεσε κάτω».

Κάποια ἄλλη κυρία ἦταν παντρεμένη χρόνια ἀλλά δέν ἀποκτοῦσε παιδιά. Ἦρθε στήν γιαγιά Σοφία νά ζητήση τήν προσευχή της. Μετά ἀπό καιρό πῆγε στόν γιατρό, ἔκανε ἐξετάσεις καί ὅταν πῆρε τά ἀποτελέσματα πῆγε κατευθεῖαν στήν γιαγιά. Γεμάτη χαρά πῆγε νά τῆς ἀναγγείλη ὅτι περιμένει παιδάκι καί νά τήν εὐχαριστήση. Ἀκόμα οὔτε στόν ἄνδρα της δέν τό εἶχε πεῖ. Μόλις πλησίασε, τῆς λέγει ἡ γιαγιά: «Ἄντε, παιδί μου, καλή λευτεριά». Ἤξερε ὅτι περίμενε παιδί.

«Μία μέρα», διηγεῖται ἡ νύφη της, «ἦρθε στό σπίτι μας νά μᾶς δῆ. Ἐνῶ καθόμασταν καί μιλούσαμε, ξαφνικά μοῦ λέει: “Πρέπει νά φύγω τώρα. Κάποιοι μέ ἔχουν ἀνάγκη καί μέ ψάχνουν”.

»Σηκώθηκε νά φύγη καί ἐκείνη τήν στιγμή ἔφθασε ἕνας ταξιτζῆς πού ἔψαχνε τήν πεθερά μου. “Τήν ζητοῦν κάποιοι ἀπό τόν Βόλο”, ἐξήγησε. “Ξέρω, ξέρω. Σᾶς περίμενα νά ἔρθετε. Πηγαίνετε στό σπίτι καί ἔρχομαι”. Οἱ γονεῖς ἔφεραν ἕνα παιδάκι παράλυτο μέ πατερίτσες. Τό ἔφεραν μέχρι τίς σκάλες καί προσπαθοῦσαν νά τό βοηθήσουν νά ἀνέβη. Ἡ πεθερά μου τό σταύρωσε ἀπό μακριά καί τοῦ εἶπε: “Παιδί μου, ἄφησε τίς πατερίτσες, κάνε τόν σταυρό σου, μή φοβᾶσαι, ἔλα στήν Παναγία”.

»Καί μέ τήν βοήθεια τῆς Παναγίας τό παιδί περπάτησε καί ἄφησε γιά πάντα ἐκεῖ τίς πατερίτσες. Φεύγοντας εὐχαρίστησαν οἱ γονεῖς καί ἄφησαν χρήματα. Ἐκεῖ ἦταν πού ἐξαγριώθηκε ἡ γιαγιά καί εἶπε: “Γιατί τό χαλᾶτε τώρα; Γιατί χαλᾶτε τήν εὐλογία πού πήρατε; Δέν θέλω τίποτε. Νά πᾶτε στήν εὐχή τῆς Παναγίας. Πάρε τόν σατανᾶ (χρήματα) ἀπό τό τραπέζι, θά μοῦ λερώσει τήν εὐλογία. Γιατί ἡ εὐλογία δέν πληρώνεται. Ἐμένα ὁ Θεός μοῦ τό ἔδωσε δωρεάν καί πῶς τώρα νά πάρω λεφτά;”».

Μάλιστα ὄχι μόνο χρήματα ἀλλά οὔτε καί λάδι γιά τά καντήλια δεχόταν. Ὅσοι ὅμως εὐεργετήθηκαν ἀπό τίς προσευχές της πήγαιναν καμμία φορά καί ἄφηναν κανένα μπουκαλάκι λάδι ἔξω ἀπό τήν πόρτα της. Αὐτή στενοχωρημένη ἔλεγε στήν κόρη της: «Βρέ παιδί μου, τί μέ κάνουν; Δέν εἶδες ποιός τό ἄφησε; Ἐγώ, δόξα τῷ Θεῷ, ἔχω τήν σύνταξή μου, ἔχω τήν εὐλογία τῆς Παναγίας, γιατί νά τήν χάσω;». Φοβόταν μή χάση τήν εὐλογία. Ὁ γυιός της ὅμως δυσπιστοῦσε καί μία φορά τήν ρώτησε ἂν πῆρε ποτέ χρήματα ἀπό κάποιον. Ἔδειξε τά χέρια της καί εἶπε: «Ἔ, παιδί μου, ἐγώ τά χέρια μου τά ἔχω καθαρά. Γιατί ἂν ἤθελα νά πάρω λεφτά, πύργους θά ἔκανα. Ἀλλά ὁ Θεός μέ φύλαξε καί ἔχω καθαρά τά χέρια μου».

Ἄλλη φορά ἔφεραν ἕνα νέο ἄρρωστο στήν γιαγιά. Ἐκείνη βγῆκε γιά λίγο ἀπό τό κελλάκι της καί γύρισε μέ πρόσωπο λυπημένο σάν κάτι νά εἶδε. Ὅταν ἔφυγαν, εἶπε στήν κ. Μεταξία Γεωργιτζίκη μέ βεβαιότητα: «Θά πεθάνει τό παλληκάρι». Καί μετά ἀπό λίγο καιρό μάθαμε ὅτι ὄντως πέθανε.

Ἡ ἴδια ἡ κ. Μεταξία διηγεῖται: «Πρίν πᾶμε στήν Ἀθήνα γιά τήν ἐγχείρηση στό πόδι τοῦ παιδιοῦ μου, ἡ γιαγιά Σοφία εἶπε ὅτι πρέπει νά πᾶμε στόν ἅγιο Νικόλαο στήν Πατρίδα νά προσευχηθοῦμε. Ἦταν τέλη Ἰουνίου. Ἀφοῦ κάναμε Παράκληση καί ψάλαμε καί ἄλλα τροπάρια, λέγει ἡ γιαγιά: "Σκούπισε αὐτό ἐδῶ τό μέρος κορίτσι μου καί θά βγάλουμε ἁγίασμα". Ἐγώ ἀπόρησα: "Πῶς εἶναι δυνατόν;". Τέλος πάντων σκούπισα καί καθάρισα καλά. Ἡ γιαγιά γονάτισε, ἔκανε μία λακκούβα στό χῶμα καί ὅταν ἔψαλλε τό "Σῶσον, Κύριε, τόν λαόν σου..", γέμισε ἡ λακκούβα ἁγίασμα καί ἄρχισε νά ξεχειλίζη γύρω. Συγκινημένη καί συγκλονισμένη ἀπό τό παράδοξο πού ἔβλεπα, πῆρα ἁγίασμα καί ἔπλυνα τό πόδι τοῦ παιδιοῦ μου πού πονοῦσε. Ἡ γιαγιά Σοφία πρόσθεσε: "Ἐδῶ θά ἔρθει καιρός πού θά βγάζει τόσο ἁγίασμα ὥστε θἄρχονται οἱ ἄνθρωποι νά πλένωνται καί θά γίνονται καλά. Ἐδῶ θά γίνονται πολλά θαύματα. Καί αὐτό τό ὕψωμα πού βλέπεις, θἄρθει καιρός πού θά γεμίσει σπίτια"». Καί πράγματι αὐτό μοῦ τό εἶπε τό 1964 καί σήμερα ἔχει γεμίσει σπίτια. Εἶναι τά λεγόμενα «Φυτιάρικα». Τό ἁγίασμα ὑπῆρχε καί θεράπευε μέχρι τήν κοίμησή της. Ὅταν ὅμως ἐκοιμήθη ἡ Σοφία, ἀμέσως ἡ πηγή τοῦ ἁγιάσματος στέρεψε.

Κάποια ἡμέρα πού μιλοῦσε μέ τόν γυιό της λέγει σοβαρά ἡ γιαγιά Σοφία: «Ἔ, παιδί μου, ἐγώ θά φύγω. Τώρα δέν μπορεῖς νά μέ κλείσης τόν δρόμο. Ἀρχάς τῆς ἑβδομάδος φεύγω». Ἐκεῖνος δέν κατάλαβε καί ρώτησε ποῦ θά πάει. Τοῦ ἐξήγησε πάλι: «Τώρα τόν δρόμο μου δέν μπορεῖς νά μοῦ τόν κλείσης, ὅπως τόν ἔκλεισες τότε καί μοῦ ἔδωσες τρία χρόνια παράταση». Τότε εἶχε ἀρρωστήσει ἀπό εἰλεό. Ὁ γυιός της τήν πῆγε στό Νοσοκομεῖο, τήν ἔκαναν ἐγχείρηση καί ἔζησε ἄλλα τρία χρόνια. Διηγεῖται ὁ γυιός της: «Τήν ἡμέρα πού ἐκοιμήθη ἐγώ ἐργαζόμουν στήν οἰκοδομή καί ἡ ἀδελφή μου πῆγε νά τήν δῆ. Μοῦ τηλεφώνησε καί μένα καί πῆγα γρήγορα. Μόλις μέ εἶδε, κούνησε τό κεφάλι της καί εἶπε: "Φεύγω", καί τελείωσε».

Ἐκοιμήθη παραμονή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, στίς 13 Σεπτεμβρίου 1983. Ἀκόμα καί μετά τήν κοίμησή της συνεχίζουν οἱ ἄνθρωποι νά πηγαίνουν στό κελλάκι της, τήν δικέλλα, νά προσεύχωνται καί νά ζητοῦν τήν εὐχή της γιά τά προβλήματά τους.

Αἰωνία ἡ μνήμη τῆς γερόντισσας Σοφίας. Ἀμήν.

*(Από το βιβλίο «**Ασκητές μέσα στον κόσμο**», Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)*

(Πηγή ηλ. κειμένου: enromiosini.gr*)*